

V prípade, že dôvodom vystavenia a dania zmenky bola okolnosť, že žalobník mal poskytnúť žalovanej protihodnotu za zmenku a tak neučinil, námietka, že protihodnota nebola poskytnutá, je vhodná k tomu, aby prekážala žalobníkovi k uplatnení práv, pochádzajúcich zo zažalovaných zmieniek, lebo neprávom uplatňuje zmenku ten, kto nedal za ňu protihodnotu žalovanému, hoci podľa úmluvy bol k tomu povinný.

Nepokračoval tedy odvolací súd proti formálne-právnym a materiálne-právnym pravidlám — ako si žalobník sťažuje — keď zbavil účinnosti zmenkový platebný príkaz a zamietol žalobu na tomto základe. Tým vyslovil odvolací súd — ako to žalobník tvrdí —, že z dania biankozmenky nevznikne zaviazanosť, ale iba to, že v súdenom prípade žalobník, — ktorý zaujal sám stanovisko, že za sporné zmenky mala byť poskytnutá žalovanej protihodnota — pokračuje dolózne, keď uplatňuje práva na základe sporných zmieniek, lebo podľa zisteného skutkového stavu nedal za tieto zmenky protihodnotu.

Čís. 15488.

K § 17 rozl. zák.

Nejde o nezákonnosť, dospeli-li nižší soudy k závěru, že kontradiktorním rozsudkem ve sporu o rozvod manželství jest ve skutečnosti zakryto uznání rozvodového důvodu.

(Rozh. ze dne 10. října 1936, R I 795/36.)

Nižší soudy zamítly návrh manželův na rozluky manželství podle § 17 rozl. zák. proto, že v předchozím rozvodovém sporu nešlo vpravdě o rozvod nedobrovolný, nýbrž o zastřený rozvod dobrovolný a že rozsudek rozvodový měl sice formu rozsudku kontradiktorního, ale že ve skutečnosti vzhledem na vzájemný souhlas obou manželů šlo o zakryté uznání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Došli-li nižší soudy k úsudku, že ve skutečnosti jde o zakryté uznání, pak jest napadené usnesení správné, neboť § 17 rozl. zák. předpokládá rozvod nedobrovolný. Že by úsudek nižších soudů se přičil jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, nelze tvrditi a není tu proto nezákonnosti ve smyslu § 46, odst. 2 nesp. říz. a čl. V čís. 1 zák. čís. 251/34.

Čís. 15489.

Třebas písemná plná moc zmocněncova nebyla obmezena, nedošlo k platnému ujednání smlouvy, byla-li při tom překročena ústně daná plná moc, jejíž rozsah byl druhé straně znám.

(Rozh. ze dne 10. října 1936, Rv II 256/36.)